Sumonyi Zoltán

Noé a karanténban
(Mózes, I. 6-9.)

V.

Imádságtól ki régen elszokott,
könyörgés közben olykor felzokog,
talán mert meghatódik önmagától,
az ártatlan gyerekkor még sincs távol, –
egy mozdulat: az összetett kezek
ugratnak vissza évtizedeket.
Noé, kinek már éppen negyven napja
az Úrral nem volt túl sok gondolatja,
mert csak dühöngött, félt, ökrendezett,
szorongott – elmúlnak-e mindezek? –
kitörve most a felgyűjtött feszültség
préselte torkából a hüppögését.
Noé még mit sem sejtő házanépe
kitódult most e szaggatott beszédre,
de senki nem Noén csodálkozott,
hanem hogy fönn a nap megint ragyog,
és tenger foglalta el a világot
(ilyet korábban egyikük se látott):
se ház, se fa, se egy ember, se állat!
Helyét keresték, házuk ahol állott,
mert el se tudták képzelni a mélység
irdatlan méretét, tömör sötétjét,
hisz két méterre alattuk, a furcsa
fehér vonal a föld legfelsőbb csúcsa.
Kérdezgették, meddig kell még itt lenni,
a szűk bárkában egymást elviselni?
S Noé felelt: „Ha tudtok vízen járni,
vízen vetni és vízen boronálni,
tőlem mehettek, akár ma, vagy holnap,
az Úr nem tiltja meg, van itt egy csolnak.
De azt üzente, nagy, forró szelet
csinál, felszárítja a vizeket,

csak ehhez még neki is kell idő,
nyolc-tíz hónap, míg minden rendbe jő."
Na, jó, azért így csak könnyebb ellenni,
a fedélzetre gyakran ki-kimenni,
s a nyirkos ólakat mert alig bírják:
megsétáltatni egy-egy nagyobb macskát.
Aztán érezni kezdték a szelet,
látták, apadnak lassan a vizek,
s egy hónap múlva, hirtelen, a ködből
előttük egy nagy fehér hegy meredt föl.
„Mont Blanc!" – lelkendezett Noé ilyenképp –
nézzétek, milyen páratlan jelenség!"
De senki nem érthette körülötte,
hogy mit jelent, s miért hogy Mont Blanc lenne.
A szárító szél, mely a vizet itta,
a bárkát egyre messzebb taszította,
most újabb hegycsúcs tornyosult előtte,
és egyre több rész látszott ki belőle,
hegyoldal, fák, hol sok madártetem
bomlott, bűzlött a kopár águegyen,
meg mások is, a lankáikon ember, –
hevertek, mint kit kivetett a tenger.
Noé egész családja kint tolongott
a korlátnál, ezért adott parancsot:
„A maszkokat fel! Mert a tetemek
a bűz mellett mást is terjesztenek,
s ahogy jutunk mind közelebb a földhöz
a volt világ megannyi bűze üldöz,
az összehordott szennyvízes iszap
rejtőzik itt-ott még a víz alatt."
Aztán, hetedfél hónapjukban járva
súrló zajjal feneklett meg a bárka,
Noé kinézett, s mondta: „Nincs tovább,
alighanem ez lesz az Ararát."
Az Ararát! Mindenki úgy kiáltoz,
mint amikor közel az állomáshoz
kezdik kapkodni csomagjaikat, –
Noé lehűtötte az ifjakat:
"Én még maradnék, ami engem illet.
Nézzétek csak, hajónk hegyormon billeg,

negyven nap kell, amíg minden kiszárad,
amíg a galamb hoz egy gyenge ágat.
Inkább most azon gondolkozzatok,
hogy innen majd lejussunk valahogy,
gyalog, persze, mert tudható, a bárka
nem feltétlen hegyre van kitalálva.”

(folyt. köv.)

´Facebook, március 29.

